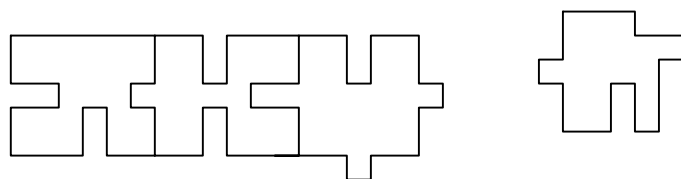

PUZZLING IT OVER

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

III) **El viatge i primera intenció.** És un recurs fàcil recórrer als trens: un tòpic, però hi era en aquest trànsit que evoca un noséquè de transport en el sentit d'anar a llocs inconcrets (no les estacions), són altres indrets imprevistos -ni els imaginava- que et descobreixen que hi ets: què penses, que vius. Era reconfortant intuir -perquè era de nit- els que m'acompanyaven: sobris dormint, uns a baix mig tapats: eren tres, semblaven dos, i a dalt dos: tots encisadors. Un pèl abans d'això parlàvem sobre coses que no recordo gaire, trasllats sociològics d'alguna cosa no prou digna i ja se sap que inevitablement el trànsit entre el què deixes i una situació per descobrir posa nerviós; un sopar ràpid i de seguida—anàvem al gra- horitzontals: a punt de dormir. Pel que fa a mi, sense dormir: sense proposar-m'ho les cares dels qui m'acompanyaven al compartiment se m'aparagueren nítides de cop i volta (per sorpresa): complexes esferidorament reals tots els cantells fins i tot l'ànima mirant-me i no tenia res d'incomòde veure'ls així i a la vegada dormint i només van ser les primeres se n'hi afegiren aviat d'altres quatre setze trenta-dues cares mirant-me, seixanta quatre ulls, impertinents i respectuosos; educació i agudesas: inassolible punt. El tren, el tòpic m'inspirava. Aquell dia al jardinet de casa: berenàvem, parlàvem, bevíem, besàvem, miràvem: seixanta-quatre ulls: són aquests, els que veia ara, que tornaven! Eren allà: al jardinet de baix, no hi havíem pensat fins ara i amb l'estiu per venir érem feliços amb una copa de vi blanc. El tren avançava. I jo acompanyat de seixanta-quatre ulls. Com si no sabés dir perquè vingueren també, sols lliurement, no els vaig cridar, llibres que he descrit aquí. Sempre busco referents: m'ajuden a expressar-me, un mètode que em duu a destins diferents als que vaig quan començo a escriure. Com a la vida: sempre igual, començo que no sé on vaig i acabo caminant corrent, com menys ho sé al principi més lluny vaig, com més ho sé més em perdo. No he sabut canviar encara. Però els referents, els llibres dels quals parlo no els admiro més del compte, no us penseu. Els que cito i m'ajuden són imperfectes. Sí: imperfectes. Potser és el tren. No. Són llibres vius encara: imperfectes. No dormen en la indiferència.. Almenys tenen un lector que aguanta. M'adormia, no m'adormia. Tornaven per un moment les trenta-dos cares: gràcies a tots, de veritat!. Els llibres no finalitzen quan l'escriptor diu prou. Aquesta és la qüestió: només comencen llavors. Planten llavors. El què hi ha abans és el part. Tot el treball d'escriure. El creador inicia una cosa: la concep, intueix dins la seva matriu, però el protagonista principal és qui la interpreta la desxifra la rep. Sempre. Segur: no mateu el receptor, si us plau. Després d'haver-lo parit, el llibre anirà creixent. I la seva vida dependrà de la seva pròpia força i del què trobi pel camí, per tant cal fixar-se més en la vida concreta del text, com el tracten, com el maseguen, com se'l miren, què en diuen. Si algú no ho diu i no ho expressa, res val la pena. La vida real lluny de la matriu. Qui escriu marca un camí, la mirada que hem de seguir, qualsevol cosa pot explicar-se d'infinites formes i una persona només l'explica d'una manera possible. Una entre moltes. Només una. Tots els trens del món corrent alhora: molts milers, i nosaltres érem en un només. Un. Potser era el somni. M'estava adormint. Les cares dels presents a la festa m'acabaren guanyat: m'ho estimo més així, sou el meu neguit i esperança: la meua vida. Seixanta-quatre ulls que apagaren els meus. I un llibre sobre el meu cos que dormia: *La vida instrucciones de uso* de Georges Perec. Els dies a Itàlia, Roma, destí del tren, l'hauria volgut acabar d'una tirada. Era la meua **intenció**.

“cada uno de aquellos puzzles para ser resuelto, exigía un ataque, una mentalidad, un método y sistema diferentes” La vida instrucciones de uso, Georges Perec

IV) **El llibre i segona intenció.** Tornàvem a casa: no havia acabat el llibre. N’havia llegit amb pocs dies gairebé trescentes pàgines però me’n faltava un tros. Avançava resolent enigmes i dubtes, i m’apareixien preguntes. El llibre és un retrat d’un pis d’un carrer parisenc, com si li haguessin tret la façana a l’edifici (Rubèn Intente en el n^o passat de de la revista intentava fer un exercici similar) i l’autor pogués veure la vida dels actuals ocupants: les seves preocupacions i aventures; la vida dels anteriors habitants: com van morir alguns, els intents frustrats d’altres, les seves realitzacions quotidianes; la vida dels que es relacionen amb els que viuen a l’immoble: com interaccionen, les obligacions que hi contreuen, els llaços afectius, familiars; es teixen fils que a la vegada s’entrellacen i que el lector ha d’anar configurant, quadrant, cavalcant, interpretant, cosint, de fet com en un puzzle però on l’autor ha establert unes mínimes regles del joc: ha tallat, esquinçat, pensat, imaginat, polit, amb alguna cosa semblant al paper de vidre cada capítol cada peça de l’obra.

Un adinerat personatge del pis clau per entendre el llibre inicia en un moment donat el projecte de la seva vida: decideix de cop i volta aprendre a pintar amb l’objectiu de realitzar seixanta-quatre paisatges (més o menys: com els ulls que veia) de diferents llocs del món que serviran de base perquè un dels altres ocupants del pis en construeixi puzzles que el pintor haurà de resoldre un cop li siguin entregats en caixes que manufacturarà un altre veí del pis. Quan els puzzles hagin estat resolts, acabats, i cada peça estigui col·locada en el seu lloc corresponent cal que siguin de nou encolats per un expert sense que es noti cap mínim tall del gravat original per dissoldre després la pintura al lloc precís concret on es va començar el procés: exactament al paisatge on es va col·locar el cavallet per a pintar i, tancant el cicle, tornar a deixar, de nou, totes les seixanta-quatre teles en blanc. Aquesta és la intenció de Percival Bartelbooth. La seva **intenció**.

“...el problema principal consistía en permanecer neutral, objetivo, y sobre todo disponible, es decir, sin prejuicios” La vida instrucciones de uso, Georges Perec

V) **Les vacances i últimes intencions.** Ja he acabat el llibre. Les vacances s’han anat esfumant – la calor no- i ara no puc passar cap més pàgina. Passejant entre runes a Roma amb un barret al cap i l’esperança de descobrir en aquelles pedres alguna cosa més que materials inerts morts pertanyents a una època passada: buscant significats i paral·lelismes que m’ajudin entendre el present i distreient-me en petits restaurants d’estrets carrers caòtica ciutat compartint menjar i conversa amb tres habituals companys viatgers parlant de coses repetides i altres noves menjant pasta nova i altres sabudes i dormint, passejant, fent la migdiada, badant, bevent, seient, jeient. I després de Roma una barreja de llocs de muntanya i platja i gent diversa i emocions més lliures que els dies de cada dia però tot sempre al costat de *La vida instrucciones de uso* de Georges Perec. Potser les vacances també són això: alguna cosa que comença en un full en blanc amb il·lusió i que mica en mica s’ompla de colors, esperances, intents, s’entrellacen històries, vides que en realitat són d’altra gent però que ens les deixem uns dies exposades penjades a l’estenedor amb agulles. I acaben com han començat les vacances: en un full en blanc. S’acaben vaja. Com els llibres. Com tot el què té vida. La gràcia és –com sempre- el què passa entremig. La vida s’assembla a això i aquestes en són les instruccions: l’escrivim o no, el llegeixi algú o no, tindrem un llibre, una història que com totes, no arribarà mai a ser perfecta. No com hem imaginat: que l’interpreti qui vulgui, mentre hi pensi algú seguirem vius, que ens donguin vida. La vida és això: una suma d’**intencions** fins arribar a les últimes.

VI) Ho sento, Percival.